

anledning til, at man får lappet på lovgivningen.

Fru Pernille Frahm fra SF delagtiggjorde os i nogle synspunkter, som vi også har hørt ordføreren være fremme med i pressemeddelelser, i forbindelse med diskussionen om, hvorvidt der skal være en begrænsning på, hvor mange selskaber man kan sidde i bestyrelsen for.

Den diskussion deltager vi gerne i, men der er jo forskel på, om man sidder i bestyrelsen for Den Danske Bank, eller om man sidder i bestyrelsen for Pedersens Maskinfabrik med tre ansatte. Derfor bliver det en lidt underlig diskussion, hvis man sætter et konkret tal ind i lovgivningen, for det må forventes, at den, der sidder i bestyrelsen for et stort selskab som f.eks. Den Danske Bank, har en langt større arbejdsbyrde end den, der sidder i bestyrelsen for et lille anpartsselskab med nogle få ansatte og med en lille omsætning. Vi har overvejet at gå ind og lave en kvantitativ afvejning, men vi har indtil videre sagt, at det synes vi ikke er klogt, men vi tager gerne en diskussion om det.

Vi er enige med hr. Egil Møller fra Dansk Folkeparti i, at det er overordentlig klogt at studere, hvordan man gør i nabolandene. Vi har i første omgang kastet vores om ikke kærlighed så øjne på de tyske regler og har fundet inspiration på to punkter, som vi har taget med; men der kan meget vel være regler i Norge, Sverige, England osv., som vi kan blive kloge på.

Hr. Morten Helveg Petersen synes, at vi bare skal vente og se, hvad PFA-dommene resulterer i. Men for at det her ikke skal tage afsæt i en konkret retssag, så bør det være sådan, at Folketinget tager stilling ud fra en overordnet betragtning. Og den overordnede betragtning er altså, at vores anklagemyndighed, at vores politimyndigheder, som tager sig af de her sager, ofte havner i blindgyder og ikke er i stand til at få domfældt de personer, ja, end ikke er i stand til at få dem præsenteret for domstolene. Det synes vi faktisk er et problem.

Hr. Frank Aaen fra Enhedslisten støttede forslaget, men stillede sig tvivlende over for, hvorvidt Fremskridtspartiet har fundet de vises sten. Den tvivl deltager vi gerne i. Vi har som sagt den her gang taget afsæt i et par tyske regler, men skulle der udkrystallisere sig andre forslag til at skærpe bestyrelsesmedlemmernes ansvar – hr. Frank Aaen må i den forbindelse gerne

være konstruktiv – skal det bestemt få vores støtte.

Nu er det ganske rigtigt sådan, som hr. Frank Aaen gør opmærksom på, at de problemer, vi her peger på, ikke er nye, og derfor deltager vi gerne i at få en liste fra Erhvervsministeriet eller fra Justitsministeriet over de mange problematiske sager, der har været, for dem kan man sikkert blive klog af at kigge på.

Endelig skal jeg slutte med at sige til Kristeligt Folkeparti, at betragtningerne om de ukvalificerede bestyrelsesmedlemmer er vi fuldstændig enig i. Men det vil være svært at fastslå i en erhvervs- og selskabslovgivning, at man skal have visse kvalifikationer for at kunne sidde i en bestyrelse, særlig når det, som det ofte ender med, ikke er uddannelsesmæssige kvalifikationer, men rent menneskelige kvalifikationer, som f.eks. at ville påtage sig et ansvar for noget, som man måske ikke synes er særlig behageligt.

Men tak for denne første behandling. Vi glæder os nu til udvalgsarbejdet, og så håber vi, at det her beslutningsforslag kan udkrystallisere sig i nogle konkrete opstramninger i lovgivningen, og at vi dermed kan hindre, at der fremover kommer skandalesager i dansk erhvervsliv – eller i hvert fald være med til at hindre det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 173: Forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 3/2 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Inge Refshauge (DF):

Dansk Folkepartis holdning til dette fremsatte lovforslag nr. L 173 er der nok ikke nogen tvivl om. Vi er imod denne given indfødsret i bundter. Dette lovforslag er nummer to ud af tre i denne samling. Denne gang er vi oppe på 3.907 personer. Sidste gang var det 4.051. Så vi er oppe på ca. 8.000 mennesker, og med et forslag mere kan vi nå de 12.000 i et folketingsår.

Vi ser ud af dette forslag, at somalierne nu er optaget, og dem vil vi helt sikkert se mange flere af fremover. Af de ca. 10.000-12.000 somaliere, der opholder sig her i landet lige nu, når vi med familiesammenføring m.v. nok op på omkring 20.000-30.000 somaliere, der skal have dansk indfødsret; en gruppe, som overhovedet ikke kan integreres i det danske samfund. I Dansk Folkeparti forstår vi ikke, at regering og Folketing tør blive ved. Lyt dog til befolkningen i landet. Vi skal hjælpe mennesker i nød, men behøver vi at gøre dem alle sammen til danskere?

I lovforslaget, som ligger her, er der mennesker, som vi i Dansk Folkeparti gerne giver indfødsret, men der er til gengæld også mange ansøgere, som vi mener burde sendes hjem til deres respektive hjemlande igen.

Det er ikke rimeligt over for den danske befolkning, at vi bliver ved med at gøre vidt forskellige etniske grupper til nye danskere.

Vi må være langt mere kritiske for at undgå problemer på langt sigt.

Problemerne har vi i øvrigt allerede. Vi har gadebander i mange byer. Sidste melding fra rigspolitiet er, at i 11 ud af 54 politikredse er der gadebander, der volder politiet hovedbrud. Indrømmet, der er også danske unge med i disse bander, men en hel del er de såkaldte anden-generationsindvandrere, som politiet åbenbart står magtesløse over for.

Snyderi og bedrageri over for f.eks. Told og Skat hører til dagens orden. Det viser de mange retssager, som politi og toldvæsen har foretaget i f.eks. pizzabarer og grønthandlerbutikker, som de såkaldte nye danskere ejer.

Danske borgere oplever gang på gang disse fremmedes krævementalitet og deres angreb på det danske samfund for ikke at kunne forstå dem. Jeg spørger så: Er det danskerne, der skal integreres?

Især muslimerne beskylder vores samfund for at være i moralsk forfald. Var det så ikke

bedre, at de fandt et andet land at bosætte sig i? Eller er det, fordi vi skal afrettes eller omvendtes her i landet, at de kører så hårdt frem med deres synspunkter om danskernes moral?

De betænkeligheder, som vi i Dansk Folkeparti har – ligesom store dele af den danske befolkning også har – er ikke udtryk for racisme, men realisme. Det er vores fædreland, vores børn og børnebørns fremtid, som vi her i Folketinget er ansvarlige for.

I mange folkeskoler ude i landet lærer danske elever ikke det, de skal, netop fordi klasserne har så mange etniske elever. Derfor har lærerne ikke tid eller overskud til at tage sig af de børn, der kan sproget. I enkelte tilfælde har vi set skoleledere og lærere forlade deres job, fordi de ikke mere kan få sammenhæng i undervisningen.

De etniske børn i skolerne er nu også årsag til, at f.eks. lejrskoleophold mange steder bliver opgivet, fordi de muslimske børn ikke må deltage. Høstgudstjenester og besøg i danske kirker bliver også aflyst, netop på grund af at muslimerne ikke kan deltage.

Privatskoler skyder op som paddehatte i skovbunden. Danske forældre tager deres børn ud af folkeskolerne, og så betaler de selv for deres undervisning. Muslimske skoler skyder ligeledes op som rene koranskoler, som har snabelen langt nede i statskassen, og pengene, ja, de forsvinder tilsyneladende ud af landet.

Hvis vi ikke snart stopper med at gøre så mange forskellige etniske grupper til såkaldt nye danskere, vil vi i fremtiden se opgør mellem grupperne. Hvem vil så tage ansvaret for det? Vi gøder jorden for borgerkrigs-lignende tilstande her i landet.

Ingen dansker er uvillig til at hjælpe mennesker i virkelig nød; det har vi bevist gang på gang. Jeg inviterer da gerne min nabo på husly, hvis hans hus brænder. Men dermed gør jeg ham da ikke til medlem af familien. Jeg forventer da, at han hurtigst muligt finder sig et sted at bo.

Hvis vi bliver ved på denne måde, som vi har kørt frem med i de senere år, så vil vi på et tidspunkt være ude af stand til at hjælpe mennesker i virkelig nød.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge justitsministeren: Hvor mange år skal vi endnu blive ved med at give så mange forskellige etniske grupper dansk indfødsret? Jeg spørger ikke om, hvor mange flygtninge vi skal tage, for det kan ministeren af gode grunde selvfølgelig ikke

svare på. Flygtninge tager vi også gerne imod, men de bør rejse hjem igen.

Hvem har givet regeringen og Folketinget mandat til at gøre Danmark til multietnisk samfund?

Tom Behnke (FP):

Nu kan man jo ikke her ved førstebehandlingen vide, hvad det er for personer, der søger om dansk statsborgerskab. Jo, man kan godt vide, hvad det er for personer, men man kan ikke vide så meget om deres baggrund. Og derfor er det jo, at vi traditionen tro har en grundig udvalgsbehandling, hvor de pågældende personer bliver kigget lidt efter i sømmene.

Det vil Fremskridtspartiet også tage initiativ til denne gang, og så vil det vise sig, når vi når frem til andenbehandlingen, om der er nogle af de personer, der er optrykt i forslaget, og som søger om dansk statsborgerskab, der efter vores vurdering ikke bør have dansk statsborgerskab.

Derfor er det også lidt for tidligt at sige, om vi er for eller imod det samlede forslag, men hvis man skal se på statistikken og historien, så har det endnu ikke været tilfældet, at Fremskridtspartiet har stemt for et sådant forslag, så det gør vi nok heller ikke denne gang.

Der er tre kriterier, som vi i Fremskridtspartiet ønsker skal være opfyldt i forhold til de personer, der søger om dansk statsborgerskab: Det er vores opfattelse, at man må kunne forsørge sig selv. Det er vores opfattelse, at man ikke må have væsentlig gæld til det offentlige. Og det er vores opfattelse, at man skal have afholdt sig fra kriminalitet. Hvis man ikke kan opfylde de tre kriterier, så mener vi i Fremskridtspartiet ikke, at vi overhovedet behøver at diskutere, om der skal tildeles dansk statsborgerskab til de pågældende personer.

Lad mig så tage fat i antallet. Her synes jeg nok, at det måske var værd at overveje, at vi her i Folketinget sådan mere generelt fik en drøftelse af den inflation, der er sket i forhold til antallet af udlændinge, der søger om dansk statsborgerskab. Tidligere, og det er ikke så mange år tilbage – bare for to år, tre år siden – var antallet, der søgte, årligt på omkring 6.000. Nu er vi oppe på 12.000.

Den inflation, der sker i forhold til udlændinge, der søger om dansk statsborgerskab, synes vi i Fremskridtspartiet er ganske foruroligende, og man burde måske et øjeblik stoppe op og

overveje, om det nu også er det, man vil. Skal vi blot give los og så lade alle, der har lyst til at søge dansk statsborgerskab, få det? Man kan godt stille sig selv spørgsmålet og et øjeblik overveje forudsætningen for, at disse personer kan søge dansk statsborgerskab, som jo sådan set er, at de har opholdt sig i Danmark i nogle år, og dermed er vi tilbage ved et andet problem, nemlig hele spørgsmålet om familiesammenføring.

Familiesammenføringsreglerne er ganske vist blevet skærpet – det skal regeringen da have ros for – men selv om man har skærpet dem, så ser vi jo, at det lige præcis er på den konto, der kommer ganske, ganske mange udlændinge til Danmark. Og det finder vi i Fremskridtspartiet er foruroligende og problematisk, og det burde vi tage fat i.

Hvis man laver bare en forsigtig fremskrivning af de her tal, bare en forsigtig fremskrivning af den udvikling, der har været, og så er tallene fra denne folketingssamling end ikke taget med, så viser det jo, at om bare 30 år – kun om 30 år – så vil der være 1,4 mio. borgere her i landet, der har dansk statsborgerskab, men har en udenlandsk baggrund. Og man kunne måske godt lige stoppe op et øjeblik og så overveje: Er det det, vi ønsker? Er det det, et flertal i Folketinget ønsker, nemlig at fordelingen i det danske samfund skal være på den måde? Det ønsker vi i Fremskridtspartiet ikke.

Men tilbage til det konkrete lovforslag. Der er ingen tvivl om, at også for Fremskridtspartiets vedkommende er det sådan, at dem, der opfylder kriterierne, også de kriterier, som Fremskridtspartiet ønsker at opstille, har vi ikke noget imod får dansk statsborgerskab. Men vi mener, det må være et minimum, at man i hvert fald kræver, at de pågældende har holdt sig fri af kriminalitet, ellers er der efter vores opfattelse ingen grund til at tildele dansk statsborgerskab.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg synes bare på baggrund af de sidste to indlæg, at der var brug for, at nogen gik op og kippede lidt med flaget over, at 2.175 mennesker har opfyldt betingelserne for at søge om dansk indfødsret, og at de forhåbentlig får det. Jeg ser det som en festdag.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Med de tal, der har været bragt frem her i de sidste par indlæg, synes jeg, det er værd at sige det, der i øvrigt er sagt før fra denne talerstol:

Det er rigtigt, at der er flere personer på det her lovforslag, end der normalt plejer at være, ligesom der var flere personer på det sidste forslag, vi havde i oktober eller november måned.

Det er der al mulig grund til at glæde sig over, for en væsentlig årsag til, at der er flere personer på, er, at ministeren, som jo agerer sekretariat for Indfødsretsudvalget, har lyttet til vores kritik af, at det var uanstændigt, at selv ganske almindelige sager havde en sagsbehandlingstid på to år. Der er blevet ansat mere personale i det pågældende kontor, og det har ført til, at sagsbehandlingstiden nu er på vej ned.

Så der er al mulig grund til at glæde sig over, at der er kommet flere på lovforslaget. Det vil der formentlig også gøre på de næste par lovforslag, indtil man har fået bragt sagsbehandlingstiden ned på et anstændigt niveau.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Uden at gå ind i en nærmere polemik eller debat med Dansk Folkepartis ordfører vil jeg blot sige til debatten, som Dansk Folkeparti jo ofte rejser, når det drejer sig om indfødsret, at vi har en grundlovsfastsat regel om, at det alene er Folketinget, der ved lov kan give dansk indfødsret ved naturalisation. Det foregår gennem lovgivning i Folketinget.

Når Dansk Folkeparti herigennem vil have en udlændingebat, så synes jeg, det er forkert. Hvor mange udlændinge, der får fast opholdstilladelse eller varig opholdstilladelse her i Danmark, er jo ikke noget, vi fastlægger gennem indfødsretsreglerne, som er fastlagt igennem drøftelser mellem Folketingets partier i Indfødsretsudvalget, og som vi administrerer efter i Justitsministeriets Indfødsretskontor.

Det er ikke her, vi regulerer, hvor mange forskellige udlændinge der kan få beskyttelse og ophold her i landet. Det er gennem udlændingelovgivningen. Når de så først gennem udlændingelovgivningen har fået opholdstilladelse med henblik på varigt ophold her, så har vi fastsat nogle regler for, at når de mennesker har ladet sig integrere, kan vores sprog, har været her i lang tid og måske endda fået børn, der er født og opvokset her i landet, så kan de blive

danske. Det er vel det, vi skal tage stilling til, om vi ønsker det.

Hvis man ønsker at begrænse antallet af fremmede i vores land og ikke ønsker at have forskellige typer af fremmede, er det gennem udlændingelovgivningen, det reguleres, og ikke gennem indfødsretsreglerne. Så jeg synes, at man fra Dansk Folkepartis side med den tilgang, man har til det her, måske skulle lægge sit engagement her. Det ved jeg jo, man har.

Partiet må jo gøre op med sig selv, hvilke synspunkter, værdier og holdninger det står med her. Dem deler jeg ikke, det gør regeringen ikke.

Men det er forkert, synes jeg principielt, at tage debatten på det felt, når det drejer sig om indfødsretsreglerne, for det er altså mennesker, som med den lovgivning, der er gældende her, har fået ret til at få varigt ophold her i landet.

Så det, vi her tager stilling til, er: Synes vi, at de, når de er integreret, kan blive danske statsborgere? Der er altså et meget stort flertal her i Folketinget, der mener, at det skal de, når de lever op til de kriterier og de betingelser, som er fastsat gennem de aftaler, der er mellem Folketingets partier.

Her er der jo, som enhver ved, nogle generelle regler, man skal leve op til, nemlig minimum 7 års ophold her, og så skal man have holdt sig fri af kriminalitet, og hvis man ikke kan det, får det ganske betragtelig betydning for tidspunktet for, hvornår man kan opnå dansk indfødsret, for der er en lang karenperiode. Det er i øvrigt noget, som vi i øjeblikket partierne imellem drøfter nogle ændringer til.

Men blot foranlediget af det spørgsmål, som Dansk Folkepartis ordfører stillede mig, om, hvor lang tid vi skal blive ved med det, kan jeg sige, at det skal vi blive ved med, så længe der er et meget stort flertal her i Folketinget, der vil administrere efter de regler, som vi bruger i dag.

Fru Dorte Bennedsen har i øvrigt fuldstændig ret i, at når der optræder betragtelig flere her og også har gjort det på de seneste par forslag til lov om indfødsret, så hænger det netop sammen med, at vi foranlediget af en henvendelse fra Folketingets Indfødsretsudvalg i Justitsministeriet har kunnet opprioritere ressourceanvendelsen i Indfødsretskontoret, så der er mere personale, så vi kan få sagsbehandlingstiderne ned fra de tidligere to år til en målsætning om i

løbet af kort tid at være nede på et års sagsbehandlingstid.

Hermed sluttede forhandlingen og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om parrådgivning.

Af Jann Sjørnsen (KRF) m.fl.

(Fremsat 2/2 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag går ud på, at regeringen i næste folketingsår skal fremsætte de nødvendige lovforslag og foretage de nødvendige ændringer af administrative forskrifter med henblik på at sikre alle ægtepar frivillig ægteskabs- og skilsmisserådgivning.

Rådgivningen skal efter forslaget tilbydes af amtskommunerne, der eventuelt kan overlade opgaven til private organisationer. Brugere skal selv betale en vis del af rådgivningens omkostninger.

At det er amtskommunerne og ikke statsamtterne som den almindelige familieretlige myndighed, der skal varetage rådgivningen, begrundes i forslaget bl.a. med, at ægtefæller ikke under en senere sag om f.eks. separation eller skilsmisse skal risikere at blive konfronteret med omstændigheder, som er kommet frem under rådgivningen.

Det fremgår af forslagens bemærkninger, at rådgivningen skal tilbydes alle par, der har

problemer i samlivet, på et så tidligt tidspunkt, at skilsmisse og separation kan undgås. Det er derfor ikke en betingelse, at der f.eks. er taget skridt til ophævelse af samlivet, eller at der i øvrigt foreligger kvalificerede samlivsproblemer.

Jeg tror, at alle kan være enige i det overordnede formål med beslutningsforslaget: at de samlivsproblemer, som de fleste ægtepar jo før eller siden kommer ud for, kan blive løst, således at ægteskabet kan bevares. Det er normalt det bedste for parterne, for deres børn og øvrige familie og for samfundet som helhed.

Alligevel synes jeg, at forslaget giver anledning til en række væsentlige spørgsmål og problemer, som jeg gerne vil uddybe nærmere. For det første forstår jeg bemærkningerne til forslaget således, at den skitserede rådgivningsordning skal indarbejdes i den familieretlige lovgivning.

Dér mener jeg ikke at ordningen i givet fald vil høre hjemme. Det skyldes, at rådgivningen ikke specifikt knytter sig til spørgsmål, som ægteskabsloven regulerer, herunder separation.

Og skilsmisserådgivningen skal som nævnt også og vel navnlig ydes på et meget tidligt tidspunkt, således at samlivsproblemer så vidt muligt kan løses, før de udvikler sig til noget mere alvorligt. Det understreges også af, at det som nævnt er amtskommunerne og ikke de familieretlige myndigheder, der skal varetage rådgivningen.

Jeg mener derfor, at ordningen i givet fald må høre hjemme i en helt anden lovgivning. Det synspunkt gav den daværende justitsminister også udtryk for i 1994 under behandlingen af et tidligere lovforslag om parrådgivning, som er omtalt i beslutningsforslagets bemærkninger.

Ordningen måtte i givet fald også drøftes nærmere med amtskommunerne, bl.a. med henblik på en belysning af de økonomiske konsekvenser. Det er jo en meget omfattende opgave, man her lægger op til at påføre amterne.

Et andet spørgsmål vedrører afgrænsning af, hvem der skal være berettiget til rådgivning. Forslaget omfatter kun ægtefæller. I lyset af den ligestilling mellem ægtepar og registrerede partnere, som lov om registreret partnerskab er udtryk for, måtte en rådgivningsordning efter min opfattelse i hvert fald også omfatte registrerede partnere.

Og man kan spørge, hvorfor ordningen ikke også skal gælde for papirløse samlevende par. De kan jo have lige så alvorlige problemer som